

[Krag.]

thi ellers vil hele det Forhold, som den højtærede Minister her foreslaar etableret, grumme snart antage Dimensioner, som er uoverskuelige, og som i hvert Tilfælde den højtærede Minister ikke synes i Øjeblikket at have Øjet aabent for.

Der stilles jo en hel Række Betingelser for Adgangen til at opnaa saadanne Laan. Her støder man virkelig ogsaa paa noget højt besynderligt. Det viser sig nemlig, at en af Betingelserne for at opnaa Laan er, at vedkommende *saa vidt muligt* er Medlem af en Fagforening. Ja, jeg kan meget vel forstaa, hvorfor den højtærede Minister har indsat dette. Det er, fordi han mener, at naar man er Medlem af en Fagforening, løber man ikke den samme Fare for fra sine Kollegers Side at blive berøvet Adgangen til Arbejde, som der kan være Tale om, hvis man staar udenfor Fagforeningen. Men alligevel, jeg tror, at det Hensyn, som den højtærede Minister burde lade Personer, som rundt om i Kommunerne bevilger Laanene, tage, skulde han ikke søge legaliseret. Thi at den højtærede Minister her foreslaar at stifte et kommunalt Laaneinstitut, der skal yde rentefrit Laan, og som kun som Klientel kan have Fagforeningsmedlemmer (Modsigelse) — ja „saa vidt muligt“ vil vel sige, at hvis den vedkommende har Adgang til at være Medlem af en Fagforening og ikke er det, saa skal han være udelukket fra Muligheden af saadan Laanstiftelse —, vil altsaa sige, at her skal oprettes en kommunal Laaneinstitution for Fagforeningsmedlemmer. Jeg tror, den højtærede Minister burde have afholdt sig fra at stille Forslag om en saadan Bestemmelse.

Jeg skal endelig i denne Forbindelse pege paa, at ved saadanne Laaneinstitutters Oprettelse bliver Kommunerne jo i allerhøjeste Grad ulige stillet, thi i smaa Kommuner, i Landkommuner paa 600 Indbyggere, ja der kan blive 360 Kr. til Disposition; der er skam ingen, der der kan gaa hen og faa Laan paa et Par Hundrede Kroner til at sætte dette eller hint i Værk eller til dette eller hint Arbejdsredskab. Der vil Institutionen faktisk intet komme til at betyde, den faar kun Betydning i større Byer, og da først og fremmest i Hovedstaden, hvor dog en 300 000 Kr. kan være til Disposition, saaledes at visse Laan af Betydning for de vedkommende vel sagtens vil kunne ydes. Men ogsaa under Hensyn til denne Uligestilling af Kommunerne, som der vel ikke har været Vej udenom, saaledes som Ministeren har for-

met Forslaget, er der Anledning til at foretage en indgaaende Overvejelse og Undersøgelse.

Jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa en Række Enkeltheder i Forsørgelsesforslaget. Der er jo en Vrimmel af saadanne i det, og de er systematisk smukt kædet sammen og udgør logisk et Hele. Mange Steder betyder jo ogsaa hele den Logik, som gaar igennem Lovforslaget, væsentlige Udvidelser. Det gælder f. Eks. med Hensyn til Anstalters Oprettelse og Drift, med Hensyn til hele Børneforsorgen, Fødselshjælp, Barselhvile, Støtte til Diegivning, Understøttelse til Børn, ikke blot af ugifte og Enker, men ogsaa af Enkemænd. Jeg skal ikke komme ind paa alle disse Enkeltheder, de hører naturligt hjemme i et Udvalg, kun om den foreslaaede store Udvidelse af den offentlige Støtte til Børn, som har mistet en Forsørger, til ogsaa at omfatte Støtte til Enkemænds Børn, vil jeg gerne sige nogle Ord.

Den højtærede Minister har jo i en af de første Paragraffer i Lovforslaget opstillet Forsørgelsespligt for Moderen lige saavel som for Faderen. Den højtærede Minister moderniserer herigennem Begrebet Forsørgerpligt paa en, som jeg synes, naturlig Maade, og jeg takker den højtærede Minister for den henrivende Begrundelse, han i denne Forbindelse har gjort sig til Talsmand for ved denne Hævdelse af Kvindens Ligeret ogsaa paa dette Omraade. Jeg tvivler ikke om, at man i vide Kredse vil anerkende dette, ikke mindst i Kredse indenfor Kvindebevægelsen. Men derigennem bliver det maaske naturligt, at man kommer til at tage Spørgsmaalet: Støtte til Børn, som har mistet den ene Forsørger, op i videre Udstrækning, end Tilfældet hidtil har været, med andre Ord, Spørgsmaalet om Hjælp til Enkemænds Børn rejser sig alene derigennem. Men nu maa man jo huske hele denne Sags Forhistorie: Hvorledes man begyndte at udbetale forskudsvis Hjælp til den ugifte Moder — og det var jo ganske naturligt, det var Hensynet baade til Barnet og Moderen, der her var bestemmende, ikke mindst naturligvis det første —, hvorledes dette naturligt førte til, at man ræsonnerede som saa: Hvorfor skal Barnet født udenfor Ægteskab være gunstigere stillet end Barnet, der lever i en Enkes Hjem under maaske endnu vanskeligere økonomiske Vilkaar? Og saa er det ene Led kædet ind i det andet, saaledes at vi nu staar ved Indføjelsen af det nye: Støtten til Enkemænds Børn. Paa dette Punkt har